

tomu tak bylo, bylo by možno usnesení ze 17. dubna 1925 pokládati nanejvýše za nezákonné; pouhá nezákonnost, která není zmatečností, nemůže však vaditi tomu, aby dotyčný správní akt nevešel v právní moc.

Byl-li však st-lkám pravoplatným usnesením ze 17. dubna 1925, resp. pravoplatnými dekrety na jeho podkladě vydanými zajištěn nárok na zápočet volontérské služby pro výměru pens. požitků — čímž, jak již uvedeno, nemohl býti míněn obsahově nárok jiný, nežli který jim byl přiznán již také usnesením z 2. listopadu 1918 — pak nebyl žal. úřad, vyměřuje st-lkám pens. požitky, oprávněn, doby jednou již započtené — bez ohledu na to, zda v uvedené době konaly službu volontérskou či pouze jako hospitantky — ze zápočtu vylučovati. Učiniv tak, porušil nezákonně práva st-lek.

Č. 7696.

Jazykové právo: * Obžalovaný, který je příslušníkem jazyka menšiny podle § 2 odst. 2 jaz. zák., nemá ani podle jaz. zák., ani podle čl. 24 jaz. nař. nároku, aby mu soud odvolání státního zástupce, sepsané v jazyce státním, dodal také v jazyce menšinovém.

(Nález ze dne 18. ledna 1929 č. 686.)

Prejudikatura: Boh. A 2009/23, 7428/27.

Věc: Josef P. v K. proti ministerstvu spravedlnosti o jazykové právo.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Státní zastupitelství v Ch. podalo v trestní věci proti st-li pro přečin zák. na ochranu republiky u tamního kraj. soudu odvolání z jeho rozsudku, sepsané jen v jazyce státním. Jedno vyhotovení odvolání doručeno bylo soudem obhájci st-lovu česko-německým soudním usnesením k vyjádření. — St-i žádal po té kraj. soud, aby mu doručil překlad tohoto odvolání. Žádost tato byla zamítnuta. Jazykovým stížnostem nebylo presidiy kraj. soudu v Ch. a vrch. zem. soud ani min-em sprav. vyhověno. — — — —

O stížnosti uvažil nss toto: — — — —

Na sporu jest toliko otázka, byl-li kraj. soud v Ch. povinen, aby jedno vyhotovení odvolání, podaného tamním státním zastupitelstvím z jeho rozsudku jen v jazyce státním, jež určeno bylo pro st-le, přeložil do jazyka německého, jehož st-l jest nesporně příslušníkem, a překlad ten mu doručil. Žal. úřad takovéto povinnosti jmenovaného soudu neuznal. Proti tomu namítá stížnost především, že st-lem uplatněný nárok odůvodněn jest smlouvou St. Germainskou, která prý jest základním pramenem jaz. práva v čl. republice. — Právní názor tento vyvrátil nss jako nesprávný již v nál. Boh. A 786/21, ve kterém vyslovil a zevrubně odůvodnil, že subj. právo jazykové může býti v čl. republice dovozováno jen z jaz. zák., který jest jediné součástí vnitrostátního právního řádu a upravuje vzájemný poměr mezi státem a jeho občany, nikoli přímo z ustanovení smlouvy St. Germainské jako smlouvy mezinárodní. Na tom nemění nic okolnost, že jaz. zákon v §§ 1 a 2 na smlouvu tu pouka-

zuje, neboť tím vyjadřuje jen, že ona byla motivem vydání dotčených ustanovení jaz. zák.

Poukazuje-li stížnost na to, že i kdyby řečená smlouva nebyla uznána za přímý pramen jaz. práva, jest přece důležitým prostředkem vykládacím, dlužno proti tomu uvést, že základní zásadou v právu všeobecně uznávanou jest, že vůle zákonodárcova, má-li míti při výkladu zákona význam, musí býti v zákoně projevna. Co není v zákoně obsaženo, není možno do něho odjinud vnášeti a to ani z úvah, které k vydání zákona vedly (srov. nál. Boh. A 3115/24, tedy v daném případě ani ze shora zmíněné smlouvy, která, jak uvedeno, byla jen motivem k vydání jaz. zákona.

Stížnost má za to, že v daném případě povinnost soudu, pořídití překlad českého odvolání do jazyka německého a doručiti překlad ten st-li jako příslušníku tohoto menšinového jazyka vyplývá z § 2 jaz. zák., neuvádí však, který předpis v §u tom obsažený má na mysli. Z vývodů stížnosti, kterými se st-l obrací proti názoru žal. úřadu, že povinnost soudu opatřiti německý překlad odvolání z § 2 odst. 2 jaz. zák. vyvoditi se nedá, lze souditi, že st-l opírá svůj nárok na pořízení a doručení překladu soudem o toto ustanovení. Vychází tedy z názoru, že překlad takový dlužno pokládati za součást soudního vyřízení odvolání, státním zastupitelstvím podaného. Za vyřízení ve smyslu § 2 jaz. zák. dlužno však pokládati jen takové projevy vůle státních orgánů, jež jsou pro stranu určeny, tedy jen takové emanace jejich, které jsou jimi na stranu řízeny (srov. nál. Boh. A 2009/23).

V daném případě bylo vyřízením v tomto smyslu jen usnesení soudní, kterým bylo obhájci st-lovu uvedené odvolání doručeno k případnému vyjádření, kteréžto usnesení bylo podle spisů sepsáno v jazyce státním i německém. Odvolání samo nebylo však emanací pocházející od soudu, nýbrž podáním, učiněným státním zastupitelstvím jako procesní stranou v trest. řízení podle §. 294 odst. 2 tr. řádu, kterým se obrátilo na soud (srov. nál. Boh. A 7428/28). Z toho plyne, že podání to za vyřízení soudu ve smyslu § 2 jaz. zák. pokládati nelze.

Ani tento § ani žádné jiné ustanovení jaz. zák. neukládá soudu povinnost, aby podání, učiněná stranami v jazyce státním a doručovaná soudem odpůrci, jenž jest příslušníkem jazykové menšiny, přeložil do tohoto jazyka. Povinnost takovou nelze dovoditi ani z čl. 24 jaz. nař., jehož stížnost se také dovolává. Stížnosti jest ovšem dáti za pravdu, že pojem projednávání, v tomto článku se vyskytující, nemůže býti omezován jen na hlavní přeličení, nýbrž že se vztahuje také na jiná jednání v trestním řízení. Leč z povinnosti uložené soudu, aby s příslušníky jazyka menšiny, kteří v něm skutečně jednají, v něm také projednával, nevyplývá, že by soud byl povinen písemně překládati příslušníkům jazyka menšiny písemná podání, která ho došla od procesní strany nebo od jiného účastníka a která má jim doručiti. Povinnost připojití úřední překlad v menšinovém jazyce k souhrnnému protokolu, sepsanému jen státním jazykem, stanoví čl. 24 jaz. nař. v odst. 2 toliko při takovýchto protokolech, nikoli však při podáních stran.